

A hadizsákmány mint építőanyag

Radu Gavriluț

Elhangzott Nagyváradon, 2020. július 5-én.

<https://www.ekkleziaoradea.ro/uploads/20200705-RaduGavriluț5.mp3>

2Kronika 20,20-30: „És kora reggel fölkészültek, és kivonultak Tekóa pusztájába. Amikor kiindultak onnan, Jósáfát megállt, és azt mondta: Halljátok meg szavamat, Júda és Jeruzsálem lakói! Bízatok az ÚRban, a ti Istenetekben, és megerősít titeket. Bízatok prófétáiban, és szerencsések lesztek! Majd miután tanácsot tartott a néppel, előállította az ÚR énekeseit, hogy dicsérjék őt szent öltözetben a sereg előtt menve, és énekeljék: Adjatok hálát az ÚRnak, mert örökkévaló az ő irgalmassága. És amint elkezdtek az éneklést és a dicséretet, az ÚR ellenségeskedést szerzett az Ammón fiai és a Móábiak és a Széír hegyén lakók között, akik Júda ellen jöttek, és vereséget szenvedtek. Mert az Ammón és Móáb fiai a Széír hegyén lakók ellen támadtak, hogy levágják és elveszítsék őket. És miután a Széír hegyén lakókat mind elpusztították, egymás pusztulását segítették elő. Mire Júda népe a pusztai kilátóhelyhez érkezett, és a sokaság felé fordult, íme, csak elesett holttestek voltak a földön, és senki sem menekült meg. Akkor odament Jósáfát és hadinépe, hogy zsákmányoljanak. Tömérdek kincset találtak náluk és a holttesteken drága szép ruhákat, melyeket lefosztottak róluk, olyan sokat, hogy alig bírták elvinni. Harmadnapig szedték a zsákmányt, mert igen sok volt. Negyednapon pedig az Áldás-völgyben gyűltek össze, hogy ott áldják az URat. Ezért nevezik azt a helyet Áldás-völgynek mindmáig. Azután Júda és Jeruzsálem egész népe fejedelmükkel, Jósáfáttal együtt visszatért Jeruzsálembe nagy örömmel, mert örömet szerzett nekik az ÚR ellenségeik fölött. Lantokkal, citerákkal és kürtökkel vonultak be Jeruzsálembe, az ÚR házához. A környék minden királyságára Istentől való rettegés szállt, amikor meghallották, hogy az ÚR harcolt Izráel ellenségei ellen. Így megnyugodott Jósáfát országa, mert Isten nyugalmat adott neki mindenfelől.”

Az Úr sokszor ad győzelmet a harcainkban. A konfliktus hátterében – bármilyen helyzetben, bármilyen harcban legyünk is – mindig a gonosz van. A probléma az, hogy a gonosznak nagyon reményteljes szövetségese van bennünk, mert ez a szövetséges mindig a gonosz oldalán áll. Gondoljuk meg, ha nem szabadultunk meg saját magunktól, akkor nagyon könnyen sajnáljuk magunkat anélkül, hogy ezt észrevennénk. Ha megaláznak, nagyon fájlaljuk, mert az ellenség szövetségesei ott vannak bennünk. Kérjük az Urat, hogy adjon győzelmet, de hiába kérjük, ha a szövetségesek az ellenség oldalán állnak.

Testvérek, nem elég pusztán a győzelem a harcban, ugyanis az építőanyag, amiből a templom épült, a hadizsákmányból származott. Mi az a zsákmány, amit megszerzünk egy-egy küzdelem után? Van zsákmány vagy nincs? Tudjuk, hogy Saul királynak teljesen ki kellett pusztítania Amáleket. De nem tudta teljesen kipusztítani, mert azt hitte, hogy bűn lenne, ha nem hozna áldozatot Istennek azokból a szép állatokból, amelyek Amáleknél voltak. Ezért nem hallgatott az Úrra, és az Úr megharagudott rá.

De ezek itt most elmentek a harcba; és nem kellett harcolniuk, hanem csak állniuk, hogy meglássák Isten szabadítását. És azért, mert engedelmeskedtek az Úrnak – Jerikó bevételeinél látunk még hasonlót – az Úr megáldotta őket, és a győzelem után nagyon-nagyon sok zsákmányt találtak. Három napig szedték a zsákmányt. Sok drága dolgot, gazdagságot találtak ott, olyan sokat, hogy nem bírták elvinni. Három nap hordták a zsákmányt, mert olyan rengeteg minden volt.

Mi az a zsákmány, amit Isten gyermeke szerezhethet, ha valamilyen küzdelmen megy keresztül?

Dávid egyik vitézére gondoltam, aki, mikor az egész nép elfutott a filiszteusok elől, ott maradt egy lencsével bevetett szántóföldön, ahol harcolt, és nagy győzelmet aratott. A nép pedig visszatért, hogy összeszedje a zsákmányt. Arra gondoltam, mi lenne az a dolog, amit az Úr tenne hasonló módon az ő gyermekei között? Az Úr sok mindent megmutatott nekünk; és sok mindent láttunk. De gondoljuk csak meg, hogy az életünk legértékesebb területei a Sátán ellenőrzése alatt vannak, és nem hagyja, hogy birtokba vegyük őket.

Tudjátok, miután Dávid egész Izráel felett király lett Hebronban, akkor az első, amit tett – anélkül, hogy bárkit is megkérdezett volna –, hogy elment, és elfoglalta Jeruzsálemet. Jeruzsálemet nagyon nehéz volt bevenni, mert az ott levő kananeusok nagyon erősek voltak, és azt mondták: „ide semmiképpen nem jössz be!” Harcba szálltak, de természetesen Dávid győzött, bevette Jeruzsálemet, és ott építette meg Dávid városát. És végül ott volt Sion, és ott volt a Jeruzsálemi templom is.

Mit gondoltok, miért olyan kevés ember látja ma a valóságot? Mert a háttérben ott van a gonosz, és nem engedi, hogy lássunk. Megkötve tart, hogy csak egy nagyon kicsi részét lássuk az igazságnak, és ne lássuk az egészet. Nem látunk, mert a gonosz ott van a dolgok háttérében.

Egy testvér megkérdezte tőlem: „Radu, bérlés helyett miért nem építünk magunknak valamit? Miért fizetünk másoknak az épületért?” Azért tesszük ezt, mert mi nem akarunk magunknak saját épületet. Mert az első keresztények házaknál gyűltek össze. Miért gyűltek házaknál? Azért, hogy legyen valami, ami a családhoz kötődik, és ne valami rituálé legyen.

A filadelfiai gyülekezetnek, amelynek volt látása arról, mit jelent a testvérszeretet, és arról is, hogy mit jelent az Úr neve, az Úr azt mondta: **„tartsd meg ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat”**. Ha azokban a helyzetekben, amelyeken átmegyünk, és megalázzuk magunkat az Úr előtt, és az Úr megnyitja a szemünket, és szól hozzánk, szól egy ige által, akkor az az ige, melyet az Úr mondott, arany lesz a számunkra. Ha egy konfliktusból csak annyival jövünk ki, hogy megaláztak, és szeretnénk megalázni magunkat az Úr előtt, és nem látunk ennél többet – akkor, azt gondolom, hogy azt kell meglátnunk, amit Dávid mondott, amikor Míkál szóvá tette, hogy megalázta magát a szolgák előtt: „szeretnék még ennél is jobban megalázkodni”. Azt hiszem, hogy ezt jelenti az arany. Nem csak annyit, amit eddig tettünk, hanem hogy még többet akarunk tenni. Még jobban megalázni magunkat az Úr előtt.

Testvérek, ezeket az anyagokat, a zsákmányt, amelyet Dávid gyűjtött, ő a templom építésére használta. Egy kérdést szeretnék feltenni: mikor, milyen időszakban gyűjtötte Dávid a legtöbb zsákmányt? Hiszen azelőtt is gyűjtött zsákmányt, mielőtt megmondta volna Nátánnak, hogy szeretne házat építeni az Úrnak. De ha elolvassuk a történetet, látjuk, hogy attól a pillanattól fogva, hogy ezt a kijelentést kapta, és választ kapott, hogy nem ő fog építeni, hanem a fia, attól kezdve nagyon sok zsákmányt gyűjtött. Tehát, míg a szemek meg nem nyílnak, nem láthatjuk meg, hogy mi nem csak olyan emberek vagyunk, akik itt összegyűlünk, hanem olyan emberek vagyunk, akik abból, amit naponta teszünk, az Ő házat építjük. Neki van egy háza, amelyben Ő fog lakni, és a ház anyaga mennyei; nem lehet fa, széna, pozdorja, mert a tűz megpróbálja mindenkinek a munkáját, és ezek meg fognak égni.

Tehát egy dolog győzelmet aratni, de egy másik dolog, hogy legyen zsákmány, hogy találjunk abban a helyzetben aranyat. Szóljon hozzánk valamilyen az Úr, és akkor az az ige, amelyet Ő adott, elkezd munkálkodni az életünkben teljesen más módon. Testvérek, nincs nagyobb kínlódás, mint egyik lábbal a világban, a másikkal az Úrral járni. Nincs nagyobb megalégedettség, mint a királyságban járni.

A többi dolog mind véges, de amit az Úr munkál az életünkben, az teljesen más. Tehát akarva, akaratlanul, mi ma építünk. A kapcsolatainkban, mondjuk a családban, férj-feleség, szülők-gyerekek, a gyülekezeti, a munkahelyi, a társadalmi kapcsolatainkban. Mindezekben a kapcsolatokban a körülöttünk lévőkkel, építhetünk: vagy aranyat, vagy a mi „jó”, emberi természetünket. Mi helyesen akarjuk tenni a dolgokat. Az elején gyengék vagyunk; és természetes, hogy lesznek kudarcaink, mert az első dolog, amit az Úr ki akar munkálni az életünkben, hogy az önmagunk végére jussunk.

Elmondtam reggel, hogy nálunk a házban nem volt sem rádió, sem tévé, sem újság. Apám nagyon radikális volt ezen a téren. Egy testvér, akinek volt tévéje, azt mondta nekem: „Radu, én vagyok úr a kapcsolón, és nem a kapcsoló úr rajtam”. Elhittem, amit mondott. Elkerültem Margittára, és vettem egy tévét. És meglepetésemre nem én voltam úr a kapcsolón, hanem a kapcsoló uralkodott rajtam. Ez 1990 előtt volt, és ott Margittán nézhettük a magyar adást, ami különbözött a mi műsorainktól. Szombat este volt film, én pedig megnéztem. Nem akartam filmet nézni, csak gondoltam, lássuk már, miről szól, és azon vettem észre magam, hogy vége a filmnek. Ez elszomorított, hogy eltöltöttem az időt a filmmel.

Nem úgy volt, mint most, amikor, mint C. S. Lewis regényében, a szekrényen keresztül egy teljesen más világba lépsz át, és egy nagyon furcsa világba juthatsz teljesen egyedül. Testvérek, én nem hiszem, hogy egy telefonfüggő ember ne nézne meg tisztátalan dolgokat. Senki nem olyan, hogy ne legyen kíváncsi bizonyos dolgokra. És ha ma kíváncsi vagy, holnap még kíváncsibb leszel, és lehetséges, hogy katasztrófa lesz az életedre nézve. Nem úgy van, mint akkor, mikor mi voltunk fiatalok. Egyszer mentem a vonattal Bukarestbe szolgálati úton, mások aludtak, de én nem tudtam aludni a vonaton. Egyszer csak az egyik utas elővesz egy újságot, amelyikben meztelen nők voltak. Nézegeti, odaadja a mellette ülőnek, sorban mindenkinek, aki a fülkében volt, és én is sorra kerültem. Nagyon csodálkozott, mikor azt mondtam, hogy nem akarom megnézni. De most nem kell ezt tennünk, mert itt van kéznél. Nagyon veszélyes, hogy mit teszel, ha megnyitod ezt az ajtót, és átlépsz abba a világba. De ha őszintén közeledsz az Úrhoz, a mai gondolkodásodnak drasztikusan erős beavatkozásokat kell elszenvednie, hogy meg tudj változni. Beszélgettem valakivel, és nagyon megdöbbenett, amiket mondott; hogyan lehetséges az ilyesmi.

A hitélet úgy van megalkotva, hogy ha az Úr nem nyitja meg a szemeinket, hogy lássunk valamit, akkor a Bibliából a legalapvetőbb dolgok is jelentéktelennek tűnnek. Én nagyon sokszor olvastam az első korinthusi levelet. Nem túlzok, ha azt mondom, hogy százszor is elolvastam. És amikor elolvastam százszor, megláttam ezt: „megmenekül, de úgy mint tűz által”. Jó, jó, de mi ezzel a gond? Megmenekül, de úgy, mint tűz által. Ám amikor az Úr megnyitja a szemeidet, hogy lásd, mit jelent ez, akkor meglátod, mi lesz végül, amikor a tűz próbálja meg mindazt, amit tettél. Ha nem látjuk a szellemi dolgokat, akkor természetes, hogy vonzanak a világ dolgai. Milyen nagy áldás az, mikor egy fiatal megtér az Úrhoz, és teljesen átadja az életét az Úr kezébe! Nincs nagyobb megelégedettség, mint az, hogy szolgáljunk az Úrnak, és az Úrnak való szolgálat legyen az életünk legfontosabb célkitűzése. Én azt kívánom, hogy az Úr munkálkodjon a szívünkben, és tudjuk megérteni, mire hívott el bennünket. Milyen komoly dolog minden a hitéletben! Milyen komoly dolog, hogy kövessük Őt. Milyen komoly dolog, hogy átadjuk az életünket az Ő kezébe. Mert ha így járunk el, az Úr megáld bennünket. Ámen.